

I

Det giv mange fortællinger her i
Sand og dei værdste leggende vare,
Sand og Suldal om sjæle folk som
Kaustje har søgt daktorkjælp, men utan
nytte. So har dei sendt seg til ein klok
mann eller kvinne, helst det siste, og
fått hjælp. Og det kendt i dag og,
so trui på klok kvinnkjælp held seg
Kauu her oppe på ^{Zakovsoberg} Fløysdalen ~~edde~~
for eit år sidan daktorkjælp for dær.
Seg mange, og daktoren fand ut det
var kjelt, och han ingen ting kunne
gjera. Jakob søkte då hjælp hjå ei kvinna
som hadde god greide på urter. Ho
betanda Caman Kverngrøtt, malent
brakaker, ~~och~~ sinebork, Casacero-se og
yusse anna og laga ein sterk drykk. Dænn
dricka han kvar dag og han kom seg i
det store. Han giv oppe kvar dag og
Kvinner seg frisk, berre føtene en strale,
men so er mannen 82 år.

For ca 20 år sidan reiste Charles
Racine til Oxford og alle studera.
Han hadde so hønd sin nase at alle brudde
han drakk. Seniare reiste han og mor
han på hundtår i Europa, og alle stader
søkte han hjælp hjå spesialistar for
nase sin. Men ingen ting hjelpte. Då
han kom heim, kom eg til å segge at han
kunde gå til Guro Vestrhus og få henne
til å igla nase. Han vart rimt og

Ja at han hadde lagt ut i hundravis
 av kroner til dei fjerde spesialetter
 i Oxford, Paris, Rom og fleire Støtlegger
 han nemde. Og so skulle ho Guro Verbits,
 ei farsig kona, ^{her} konna hjelpe han.
 Nei, fars, du sei kje vera fostrew.
 Men mor hans heldt med meg, so han
 gav seg på reise, og dagen etter
 gjekk me til Guro Jan, ho skulle prøva
 å igle nasen hans, so truddde ho han
 skulle verta god. Charles sad med ein
 stin seil og såg på dette. Ho tok
 ein igle or ei flaska, la han i eit
 apokalypt og sette han på nase.
 Og han såg seg full gong på gong.
 Ho rulla han på ei gól, so blodet
 rann ut og sette han på fleire
 gonger, so naseu bleikna mona seg.
 Ei vikes tid etter var naseu helt
 god. Men då nasa han mot desse
 spesialistane, pengepressarane, som
 hadde sjåelagt so mykje for han
 utan å hjelpe.

Kring år 1900 vart Tor Lunde,
 som vil leusmannen i Suldal felaude
 sjuk. Dei kenda dr. Fjorvold på Saed, og
 han sa det var ein fol svingbrand, so ^{Tor} han
 kunne ikke leva ~~lenger~~ til morgonen.
 Leusmann Larsen, far til Tor, sa at dei

8037

fikk heida Torodd Melhus, som
 hadde sneppert og bruka i årelada.
 «Når doktoren har gjeve han opp,
 so far me våge voni i baka blødet
 som Hans Kallan gjorde fra ei åra i
 pauur. Tor var då heilt utan med-
 vet. Torodd slo åra, og Tor vakna,
 Og ein times tid etter had han om
 mat. Då Gjør postmannen kom til
 Sand om morgonen, kopa doktoren
 ut glasset, «Nå hva tid dide Tor?»
 Nei, han er lyt død, dei heida Torodd
 Melhus og han slo ei åra i skallen,
 og Tor kom seg. Då sa doktoren:
 «De helvites bønder», og slo ut glasset.

Når folk vanda påer om
 vårane, so kliste dei til Smørsund-
 Gjerruga. Ho var syask og kunne segg
 på ein prikk, kor sauen sauen var
 å luma, om dei var i livet — eller
 den som hadde stote dei.

Me på Veste, nær Sandnes.
 Leir Vestmannen. Han leker folk
 rett som det er. ~~Askan~~ Askan
 Steines fortalde ifjor at han var
 so medfjore ifjor at han laut søkja
 doktoren. Men det vart lyt bette

IV

Arðau 20, og dái fór hann til
Vestermanna og ~~fær~~ hann þá
nógu lífa þom vanda - og gaf hann
nokkrar flasker með ~~drökk~~ þel í
drökk, og umán (mánuð) var hann
heil og góð.

Magi: Þei fortel at Torbjörg
Teigen her í Sæviðs leruka alltid
á lereida breiddi (forekast) gæver mjálke-
leytta, nár ho hadde mæna, so det
ekke skell koma ~~Kag~~ (Kag) vonde
augo meir i augu sjá)

Summe þom hadde svartbloti
kanna á þenna bladet þá avstand.

Stáka Stovland með Sæviðs þeu
hadde svartbloti og á þogga bladet
þá meir. Hann las resuallt í
stova þi þá Stovland, nár hann
fekk þón om á þenna bladet.

Eg kann fortelja meir, men
kann ekke geva nafn þess, so
det er for lánt.

Hans Høylen
Sand

~~Hálfing af þessu for þess!~~
~~Eg fortelja þess!~~

15432